

Mincha: Meaning, Origin, Essence

Source Sheet by Hillel Broder

1. **Rashbam on Genesis 4:3:1** א. רשב"ם על בראשית ד' ג':א'
- (3) מנחה, a gift of sorts, as in Exodus 32,34. The word is derived from the root נחה as in העם נחה את העם.
[understanding the word נחה in the imperative mode as related to presenting a gift is certainly novel. Ed.]
- (ג) מנחה - לשון דורון, מגזרת נחה את העם. כלומר: אם תיטיב, שלא תעשה עונות כי אם מעט, שאת, תוכל לסבול עונותיך ולא יכבידו עונותיך עליך.
2. ב. תוספות יום טוב מסכת ברכות פרק ד
- וכתבו התוס' בריש פרק בתרא דפסחים (דף קז א) תימה אמאי קרי ליה מנחה דאי משום דמנחה היתה קריבה בין הערבים הלא גם בשחר קריבה. וי"ל בשחרית יש שם אחר שחרית. ועוד י"ל משום דשעת רצון הוא בשעת הקרבת המנחה שאליה ונענה כעלות המנחה. [והרמב"ם בפירושו כתב מנחה שם נופל על עת מן היום והוא כשישאר מן היום ב' שעות ומחצה זמניות ונקראת התפלת השניה מנחה מפני היות תחלת זמנה בעת ההיא עכ"ל. ולא נתן טעם על השם של זמן ההוא. ומצאתי בפירוש החומש להרמב"ן בפרשת בא בפסוק בין הערבים שהביא שם פסוקים שכתב בהם מנחת בוקר מנחת ערב וכתב שמנחה מלשון מנחת השמש והשקט אורו הגדול כדמתרגמינן למנח יומא והן מנחה גדולה ומנחה קטנה שהזכירו חכמים עכ"ל]:
3. **Kedushat Levi, Genesis, Chayei Sara** ג. קדושת לוי, בראשית, חיי שרה
27 כ"ז

(undefined) [There follows a paragraph that I have not been able to follow completely, so that I am not able to translate into English without possibly misrepresenting the author's meaning. Ed.]

An alternate approach to the verse:

“Yitzchok went for a stroll in the field close to evening, when he raised his eyes and beheld camels approaching”

The Talmud (*B'rachot* 26), when commenting on this line says that Avraham, (compare Genesis 19,26) composed the daily morning prayer, the word ויעמוד “he stood,” meaning that he stood engaged in prayer, whereas Yitzchok composed the daily afternoon prayer, מנחה. According to the Talmud, the word שיחה when used in the Torah always refers to prayer, תפלה. [It does not occur again in the Torah, although it does occur in psalms 102,1.Ed.]

Yaakov, the third of the patriarchs, introduced the evening prayer, מעריב. This is based on Genesis 28,11 ויפגע “he met G'd there as the sun was about to set and spent the night there.” [The word המקום, meaning G'd, is not unusual. Ed.] We need to examine why a prayer is called מנחה, “gift.” The morning prayer being called שחרית, is easy to understand as the word שחר means morning, when the sun begins to shine. Calling the evening prayer מעריב is also easy to understand as it is offered in the evening, ערב. But naming the afternoon prayer מנחה appears somewhat difficult. *Tossaphot Yom Tov*, already recognized this anomaly and answers it by referring to the period when it is recited as מנוחת השמש, “when the sun rests.”

I propose a different explanation. I believe the root of the word מנחה is simply “gift,” not “rest.” This prayer

( ) או יאמר, ויצא יצחק לשוב בשדה לפנות ערב וירא והנה גמלים באים (בראשית כד, סג). דהנה אמרינן בגמרא (ברכות כו:) אברהם תיקן תפילת שחרית כמו שאמר הכתוב (בראשית כב, ג) וישכם אברהם בבוקר ויעמוד, במקום שעמד שם. ויצחק תיקן תפילת מנחה כמו שאמר הכתוב ויצא יצחק לשוב, ואין שיחה אלא תפילה כמו שאמר הכתוב (תהלים קב, א) תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו. ויעקב תיקן תפילת ערבית כמו שאמר הכתוב (בראשית כח, יא) ויפגע במקום ההוא וכו'. ולכאורה קשה למה נקרא תפילת מנחה, בשלמא תפילת שחרית הוא בעת שמאיר השחר, ותפילת הערב מפני שהוא בערב, אבל תפילת מנחה למה נקראת כך. והתוספות יום טוב הרגיש בקושיא זו ומתרץ שמפני כך נקראת תפילת מנחה שהוא מנוחת השמש וכו'. ולי נראה כך, שבשביל זה נקרא בלשון מנחה, דהנה תפילת השחרית צריך אדם להתפלל על זה שהחזיר לו הנשמה ואומר אמת ויציב, וגם עשה לו השם יתברך כמה טובות, דהיינו השמש המאיר, ועוד כמה דברים. ותפילת ערבית גם כן מחויבים אנו להתפלל על מה שאנו נותנים להשם יתברך נשמה בפקדון ומאמינים שהבורא ברוך הוא הנאמן בפקדונו בודאי יחזיר לנו כרצונו ולכן אנחנו מתפללים אמת ואמונה. אבל תפילת מנחה אין אנו מחויבים להתפלל רק שאנו מנדבים אותו

is presented at a time, when man does not think that he has to either thank the Lord for having awoken well from his sleep, or after having completed the day's chores without problems and entrusting our soul to G'd once more when we lie down, confident that He will restore it to us in the morning. Neither of these considerations motivates us to devote time to prayer in the middle of our daily activities. If we take time out to pray during the day nonetheless, G'd may consider this as a gift from us to Him.

ולכך נקרא לשון מנחה, שהוא
לשון נדבה:

4. Directions:

.7

Now that we've considered contemporary sources on the etymology--and the reasoning--behind Mincha's name, consider how this name relates to its function and purpose. Then, discuss how you might illustrate this purpose.

Next, we'll look at select stories from the Torah that feature Mincha prominently. Your goal: understand how "mincha" works in each context, and sketch abstractly how you might demonstrate this particular narrative function as a form of prayer.

5. Genesis 4:1-15

.ה בראשית ד':א'-ט"ו

(1) Now the man knew his wife Eve, and she conceived and bore Cain, saying, "I have gained a male child with the help of the LORD." (2) She then bore his brother Abel. Abel became a keeper of sheep, and Cain became a tiller of the soil. (3) In the course of time, Cain brought an offering to the LORD from the fruit of the soil; (4) and Abel, for his part, brought the choicest of the firstlings of his flock. The LORD paid heed to Abel and his offering, (5) but to Cain

(א) וְהָאָדָם יָדַע אֶת-חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת-קַיִן וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת-יְהוָה: (ב) וַתִּסֶּף לָלֶדֶת אֶת-אָחִיו אֶת-הָבֶל וַיְהִי-הֶבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה: (ג) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא לָזֶוּ מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיהוָה: (ד) וְהֶבֶל הֵבִיא גַם-הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וַיִּמְחַל-בָּהֶן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל-הֶבֶל וְאֶל-מִנְחָתוֹ: (ה) וְאֶל-קַיִן וְאֶל-מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו:

and his offering He paid no heed. Cain was much distressed and his face fell. (6) And the LORD said to Cain, “Why are you distressed, And why is your face fallen? (7) Surely, if you do right, There is uplift. But if you do not do right Sin couches at the door; Its urge is toward you, Yet you can be its master.” (8) Cain said to his brother Abel ... and when they were in the field, Cain set upon his brother Abel and killed him. (9) The LORD said to Cain, “Where is your brother Abel?” And he said, “I do not know. Am I my brother’s keeper?” (10) Then He said, “What have you done? Hark, your brother’s blood cries out to Me from the ground! (11) Therefore, you shall be more cursed than the ground, which opened its mouth to receive your brother’s blood from your hand. (12) If you till the soil, it shall no longer yield its strength to you. You shall become a ceaseless wanderer on earth.” (13) Cain said to the LORD, “My punishment is too great to bear! (14) Since You have banished me this day from the soil, and I must avoid Your presence and become a restless wanderer on earth—anyone who meets me may kill me!” (15) The LORD said to him, “I promise, if anyone kills Cain, sevenfold vengeance shall be taken on him.” And the LORD put a mark on Cain, lest anyone who met him should kill him.

(ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קַיִן לָמָּה חָרָה לְךָ
וְלָמָּה נָפְלוּ פָנֶיךָ: (ז) הֲלוֹא אִם־תֵּיטִיב
שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב לִפְתַּח חַטָּאת
רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תִשְׁוֹקְתּוֹ וְאַתָּה תִמְשָׁל־בּוֹ:
(ח) וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיְהִי
בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיִּקָּם קַיִן אֶל־הֶבֶל
אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ: (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־קַיִן אֵי הֶבֶל אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא
יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי: (י) וַיֹּאמֶר מַה
עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי
מִן־הָאֲדָמָה: (יא) וַעֲתָה אָרְוֵר אֹתָהּ
מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ
לִקְחַת אֶת־דַּמִּי אָחִיךָ מִיָּדְךָ: (יב) כִּי
תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תֹסֵף תִּת־פִּנְיָהּ
לָךְ גַּע גַּע וַנִּגַּד תְּהִיָּה בְּאָרְץ: (יג) וַיֹּאמֶר
קַיִן אֶל־יְהוָה גָּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשָׂא: (יד) הִן
גִּרְשִׁית אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה
וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתָּר וְהָיִיתִי גַע וַנִּגַּד בְּאָרְץ
וְהָיָה כָּל־מֹצְאֵי יְהַרְגֵנִי: (טו) וַיֹּאמֶר לֹ
יְהוָה לִכֹּן כָּל־הַרְג לְקַיִן אֹת לְבַלְתִּי
הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מֹצְאוֹ:

6. Genesis 32:4-25

(4) Jacob sent messengers ahead to his brother Esau in the land of Seir, the country of Edom, (5) and instructed

1. בראשית ל"ב:ד'-כ"ה

(ד) וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו
אֶל־עֵשָׂו אָחִיו אֲרֻצָּה שְׂעִיר שָׂדֶה

them as follows, “Thus shall you say, ‘To my lord Esau, thus says your servant Jacob: I stayed with Laban and remained until now; (6) I have acquired cattle, asses, sheep, and male and female slaves; and I send this message to my lord in the hope of gaining your favor.’” (7) The messengers returned to Jacob, saying, “We came to your brother Esau; he himself is coming to meet you, and there are four hundred men with him.” (8) Jacob was greatly frightened; in his anxiety, he divided the people with him, and the flocks and herds and camels, into two camps, (9) thinking, “If Esau comes to the one camp and attacks it, the other camp may yet escape.” (10) Then Jacob said, “O God of my father Abraham and God of my father Isaac, O LORD, who said to me, ‘Return to your native land and I will deal bountifully with you!’ (11) I am unworthy of all the kindness that You have so steadfastly shown Your servant: with my staff alone I crossed this Jordan, and now I have become two camps. (12) Deliver me, I pray, from the hand of my brother, from the hand of Esau; else, I fear, he may come and strike me down, mothers and children alike. (13) Yet You have said, ‘I will deal bountifully with you and make your offspring as the sands of the sea, which are too numerous to count.’” (14) After spending the night there, he selected from what was at hand these presents for his brother Esau: (15) 15 200 she-goats and 20 he-goats; 200 ewes and 20 rams; (16) - 30 milch camels with their colts; 40 cows and 10 bulls; 20 she-asses and 10 he-asses. (17) These he put in the charge of his servants, drove by drove, and he told his servants, “Go on ahead,

אָדוֹם: (ה) וַיֵּצֵא אֹתָם לְאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֹדְנִי לְעֵשָׂו כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם־לִבִּי גָרְתִי וְאַחַר עַד־עָתָה: (ו) וַיְהִי־לִי שׂוֹר וַחֲמֹר צֹאן וְעֶבֶד וּשְׁפָחָה וְאֲשָׁלְחָהּ לְהַגִּיד לְאֹדְנִי לְמַצְאֵתֶךָ בְּעֵינַיִךָ: (ז) וַיִּשְׁלְבוּ הַמַּלְאָכִים אֶל־יַעֲקֹב לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל־אָחִיךָ אֶל־עֵשָׂו וְגַם הֵלֵךְ לִקְרֹאתָךְ וְאַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ: (ח) וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ וַיַּחַץ אֶת־הָעָם וְאֶשְׁר־אֹתוֹ וְאֶת־הַצֹּאן וְאֶת־הַבְּקָר וְהַגְּמָלִים לְשֵׁנֵי מַחֲנֹת: (ט) וַיֹּאמֶר אִם־יָבֹא עֵשָׂו אֶל־הַמַּחֲנֶה הָאֶחָת וְהִכָּהוּ וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנּוֹשֵׂא לְפָלִיטָה: (י) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק יְהוָה הָאֹמֵר אֵלַי שׁוּב לְאַרְצְךָ וְלִמְוֹלָדְתֶךָ וְאִיטִיבָה עִמָּךְ: (יא) קָטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל־הַחֲמִלָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־עַבְדְּךָ כִּי בְמַקְלִי עֲבַרְתִּי אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה וְעַתָּה הֵיטִיתִי לְשֵׁנֵי מַחֲנֹת: (יב) הֲצִילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֵשָׂו כִּי־יֵרָא אָנֹכִי אֹתוֹ פְּוִי־יָבֹא וְהִכָּנִי אִם עַל־בָּנָיִם: (יג) וְאַתָּה אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אִיטִיב עִמָּךְ וְשָׁמַתִּי אֶת־יָרְעֶךָ כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא־יִסְפָּר מֵרֹב: (יד) וַיִּגְלוּ שָׁם בְּלִילָה הַהוּא וַיִּלָּח מִוֶּהֱבֵא בְיָדוֹ מִנְחָה לְעֵשָׂו אָחִיו: (טו) עֲזִים מְאֹתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רְחֵלִים מְאֹתִים וְאִילִים עֲשָׂרִים: (טז) גְּמָלִים מִיַּנְיָקוֹת וּבְנֵיהֶם שְׁלִשִׁים פָּרוֹת אַרְבַּעִים וּפְרִים עֲשָׂרָה אֶתְנַת עֲשָׂרִים וְעִזִּים עֲשָׂרָה: (יז) וַיִּתֵּן בְּיַד־עַבְדָּיו עֵדֶר עֵדֶר לְבָדוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדָּיו עֲבְרוּ לִפְנֵי גֵרוּחַ תְּשִׂימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר: (יח) וַיֵּצֵא אֶת־הָרְאשׁוֹן לֵאמֹר כִּי

and keep a distance between droves.” (18) He instructed the one in front as follows, “When my brother Esau meets you and asks you, ‘Whose man are you? Where are you going? And whose [animals] are these ahead of you?’ (19) you shall answer, ‘Your servant Jacob’s; they are a gift sent to my lord Esau; and [Jacob] himself is right behind us.’” (20) He gave similar instructions to the second one, and the third, and all the others who followed the droves, namely, “Thus and so shall you say to Esau when you reach him. (21) And you shall add, ‘And your servant Jacob himself is right behind us.’” For he reasoned, “If I propitiate him with presents in advance, and then face him, perhaps he will show me favor.” (22) And so the gift went on ahead, while he remained in camp that night. (23) That same night he arose, and taking his two wives, his two maidservants, and his eleven children, he crossed the ford of the Jabbok. (24) After taking them across the stream, he sent across all his possessions. (25) Jacob was left alone. And a man wrestled with him until the break of dawn.

יִפְגְּשׁוּךָ עֲשׂוֹ אָחִי וְשִׂאלֶךָ לֵאמֹר
 לְמִי־אַתָּה וְאָנָּה תֵלֵךְ וּלְמִי אַתָּה לִפְנֵיךָ:
 (ט) וְאָמַרְתָּ לְעַבְדְּךָ לֵיעֲקֹב מִנְחָה הוּא
 שְׁלוּחָה לְאֹדְנִי לְעֲשׂוֹ וְהִנֵּה גַם־הוּא
 אַחֲרָיִנוּ: (כ) וַיֵּצֵא גַם אֶת־הַשֹּׁנִי גַם
 אֶת־הַשְּׁלִישִׁי גַם אֶת־כָּל־הַהֲלָכִים
 אַחֲרֵי הַעֲדָרִים לֵאמֹר כַּדְּבַר הַזֶּה
 תִּדְבְּרוּן אֶל־עֲשׂוֹ בְּמִצְאֵכֶם אֹתוֹ: (כא)
 וְאָמַרְתֶּם גַּם הִנֵּה עַבְדְּךָ יַעֲקֹב אַחֲרָיִנוּ
 כִּי־אָמַר אֲכַפְּרָה פָּנָיו בַּמְּנַחָה הַהִלְכָת
 לִפְנֵי וְאַחֲרָיִכֹן אֲרָאָה פָּנָיו אוּלַי יִשְׂא
 פָּנָי: (כב) וּתַעֲבֹר הַמְּנַחָה עַל־פְּגָיו
 וְהוּא לֹן בְּלִילָה־הַהוּא בַּמְּחִנָּה: (כג)
 וַיִּקָּם אִ בְּלִילָה הוּא וַיִּקָּח אֶת־שֵׁתִי
 וַנְּשִׂיו וְאֶת־שֵׁתִי שִׁפְחָתוֹ וְאֶת־אֶחָד
 עֲשָׂר יִלְדָיו וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יַבֹּק: (כד)
 וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבֹרם אֶת־הַנָּחַל וַיַּעֲבֹר
 אֶת־אֲשֵׁר־לוֹ: (כה) וַיֹּתֵר יַעֲקֹב לְבָדוּ
 וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר:

7. Leviticus 2:1-16

ויקרא ב': א'-ט"ז

(1) When a person presents an offering of meal to the LORD, his offering shall be of choice flour; he shall pour oil upon it, lay frankincense on it, (2) and present it to Aaron's sons, the priests. The priest shall scoop out of it a handful of its choice flour and oil, as well as all of its frankincense; and this token portion he shall turn into smoke on the altar, as an offering by fire, of

(א) וּנְפֶשׁ כִּי־תִקְרִיב קָרְבָן מִנְחָה
 לַיהוָה סֶלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוּ וַיִּצַק עָלֶיהָ
 שֶׁמֶן וַנִּתֵּן עָלֶיהָ לְבִנְיָה: (ב) וְהִבִּיאָה
 אֶל־בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים וְקִמְצוּ מִשָּׁם
 מְלֵא קִמְצוֹ מִסֶּלֶתָהּ וּמִשֶּׁמֶן עַל
 כָּל־לְבַנְתָּהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אֲזַכְרָתָהּ
 הַמִּזְבֵּחַ אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: (ג)
 וְהַנּוֹתֵר מִן־הַמְּנַחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו

pleasing odor to the LORD. (3) And the remainder of the meal offering shall be for Aaron and his sons, a most holy portion from the LORD's offerings by fire. (4) When you present an offering of meal baked in the oven, [it shall be of] choice flour: unleavened cakes with oil mixed in, or unleavened wafers spread with oil. (5) If your offering is a meal offering on a griddle, it shall be of choice flour with oil mixed in, unleavened. (6) Break it into bits and pour oil on it; it is a meal offering. (7) If your offering is a meal offering in a pan, it shall be made of choice flour in oil. (8) When you present to the LORD a meal offering that is made in any of these ways, it shall be brought to the priest who shall take it up to the altar. (9) The priest shall remove the token portion from the meal offering and turn it into smoke on the altar as an offering by fire, of pleasing odor to the LORD. (10) And the remainder of the meal offering shall be for Aaron and his sons, a most holy portion from the LORD's offerings by fire. (11) No meal offering that you offer to the LORD shall be made with leaven, for no leaven or honey may be turned into smoke as an offering by fire to the LORD. (12) You may bring them to the LORD as an offering of choice products; but they shall not be offered up on the altar for a pleasing odor. (13) You shall season your every offering of meal with salt; you shall not omit from your meal offering the salt of your covenant with God; with all your offerings you must offer salt. (14) If you bring a meal offering of first fruits to the LORD, you shall bring new ears parched with fire, grits of the fresh grain, as your meal offering

קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים מֵאִשֵּׁי יְהוָה: (ד) וְכִי
 תִקְרַב קָרְבָן מִנְחָה מֵאַפֶּה תִגְוֹר סֶלֶת
 חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן וּרְקִיקֵי
 מִצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשֶּׁמֶן: (ה)
 וְאִם־מִנְחָה עַל־הַמַּחֲבֵת קָרְבָנָהּ סֶלֶת
 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן מִצָּה תִהְיֶה: (ו) פְּתוֹת
 אֲתָה פְתִים וְיִצְקֶת עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה
 הוּא: (ז) וְאִם־מִנְחַת מְרֻחָשׁת
 קָרְבָנָהּ סֶלֶת בַּשֶּׁמֶן תַּעֲשֶׂה: (ח) וְהִבֵּאתָ
 אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֵלֶּה לַיהוָה
 וְהִקְרִיבָה אֶל־הַכֹּהֵן וְהִגִּישָׁה
 אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: (ט) וְהָרִים הַכֹּהֵן
 מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזֵבָרָתָהּ וְהִקְטִיר
 הַמִּזְבֵּחַ אֵשׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: (י)
 וְהִנּוֹתְרָת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
 קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים מֵאִשֵּׁי יְהוָה: (יא)
 כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא
 תַעֲשֶׂה חֲמֵץ כִּי כָל־שָׂאֵר וְכָל־דָּבָשׁ
 לֹא־תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֵשׁה לַיהוָה: (יב)
 קָרְבָן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֲתֶם לַיהוָה
 וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ: (יג)
 וְכָל־קָרְבָן מִנְחָתְךָ בַּמֶּלַח תִּמְלֹחַ וְלֹא
 תִשָּׁבֵית מֶלַח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל
 מִנְחָתְךָ עַל כָּל־קָרְבָנְךָ תִקְרִיב מֶלַח:
 (ד) וְאִם־תִּקְרִיב מִנְחַת בְּכוֹרִים
 לַיהוָה אֲכִיב קָלוּי בְּאֵשׁ גִּגְרֵשׁ כַּרְמֶל
 תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת בְּכוֹרֶיךָ: (טו) וְנִתְּנָה
 עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׁמְתָה עָלֶיהָ לִבְנֵה מִנְחָה
 הוּא: (טז) וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אֲזֵבָרָתָהּ
 מִגִּרְשָׁהּ וּמִשֶּׁמֶנָּה עַל כָּל־לִבְנֵתָהּ אֵשׁה
 לַיהוָה: (פ)

of first fruits. (15) You shall add oil to it and lay frankincense on it; it is a meal offering. (16) And the priest shall turn a token portion of it into smoke: some of the grits and oil, with all of the frankincense, as an offering by fire to the LORD.

8. **Judges 3:15-21**

ת. **שופטים ג': ט"ו-כ"א**

(15) Then the Israelites cried out to the LORD, and the LORD raised up a champion for them: the Benjaminite Ehud son of Gera, a left-handed man. It happened that the Israelites sent tribute to King Eglon of Moab through him. (16) So Ehud made for himself a two-edged dagger, a gomed in length, which he girded on his right side under his cloak. (17) He presented the tribute to King Eglon of Moab. Now Eglon was a very stout man. (18) When [Ehud] had finished presenting the tribute, he dismissed the people who had conveyed the tribute. (19) But he himself returned from Pesilim, near Gilgal, and said, "Your Majesty, I have a secret message for you." [Eglon] thereupon commanded, "Silence!" So all those in attendance left his presence; (20) and when Ehud approached him, he was sitting alone in his cool upper chamber. Ehud said, "I have a message for you from God"; whereupon he rose from his seat. (21) Reaching with his left hand, Ehud drew the dagger from his right side and drove it into [Eglon's] belly.

(טו) וַיִּזְעַקוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּקָּם יְהוָה לָהֶם מוֹשִׁיעַ אֶת־אֶהוּד בֶּן־גֵּרָא בֶן־הַיְמִינִי אִישׁ אֵיטָר יְד־יְמִינּוֹ וַיִּשְׁלְחוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיָדוֹ מִנְחָה לְעֶגְלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב: (טז) וַיַּעַשׂ לוֹ אֶהוּד חֶרֶב וְלָהּ שְׁנֵי פִיּוֹת גָּמָד אַרְכָּה וַיַּחְגֵּר אוֹתָהּ מִתַּחַת לְמַדְיוֹ עַל יָרֵךְ יְמִינּוֹ: (יז) וַיִּקְרַב אֶת־הַמִּנְחָה לְעֶגְלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב וַעֲגָלוֹן אִישׁ בָּרִיא מְאֹד: (יח) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלָה לְהַקְרִיב אֶת־הַמִּנְחָה וַיִּשְׁלַח אֶת־הָעָם נִשְׁאַי הַמִּנְחָה: (יט) וְהוּא נָשָׁב מִן־הַפְּסִילִים אֲשֶׁר אֶת־הַגְּלָגַל וַיֹּאמֶר דְּבַר־סִטֶּר לִי אֵלַיךְ הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הֵס וַיִּצְאוּ מֵעֲלָיו כָּל־הָעֹמְקִים עָלָיו: (כ) וְאֶהוּד אָבָא אֵלָיו וְהוּא־יָשָׁב בְּעֵלְיַת הַמְּקַרָּה אֲשֶׁר־לוֹ לְבַדּוֹ וַיֹּאמֶר אֶהוּד דְּבַר־אֱלֹהִים לִי אֵלַיךְ וַיִּקָּם מֵעַל הַכֶּסֶּא: (כא) וַיִּשְׁלַח אֶהוּד אֶת־יָדוֹ שְׂמָאוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַחֶרֶב מֵעַל יָרֵךְ יְמִינּוֹ וַיִּתְקַעָהּ בְּבִטְנוֹ:

9. **I Samuel 2:11-21**

ט. **שמואל א ב': י"א-כ"א**

(11) Then Elkanah [and Hannah] went

home to Ramah; and the boy entered the service of the LORD under the priest Eli. (12) Now Eli's sons were scoundrels; they paid no heed to the LORD. (13) This is how the priests used to deal with the people: When anyone brought a sacrifice, the priest's boy would come along with a three-pronged fork while the meat was boiling, (14) and he would thrust it into the cauldron, or the kettle, or the great pot, or the small cooking-pot; and whatever the fork brought up, the priest would take away on it. This was the practice at Shiloh with all the Israelites who came there. (15) [But now] even before the suet was turned into smoke, the priest's boy would come and say to the man who was sacrificing, "Hand over some meat to roast for the priest; for he won't accept boiled meat from you, only raw." (16) And if the man said to him, "Let them first turn the suet into smoke, and then take as much as you want," he would reply, "No, hand it over at once or I'll take it by force." (17) The sin of the young men against the LORD was very great, for the men treated the LORD's offerings impiously. (18) Samuel was engaged in the service of the LORD as an attendant, girded with a linen ephod. (19) His mother would also make a little robe for him and bring it up to him every year, when she made the pilgrimage with her husband to offer the annual sacrifice. (20) Eli would bless Elkanah and his wife, and say, "May the LORD grant you offspring by this woman in place of the loan she made to the LORD." Then they would return home. (21) For the LORD took note of Hannah; she conceived and bore three sons and two daughters.

(יא) וַיֵּלֶךְ אֶלְקָנָה הַרְמָתָה עַל־בֵּיתוֹ
וַהֲנַעַר הָיָה מְשָׁרֵת אֶת־יְהוָה אֶת־פְּנֵי
עַל־י הַכֹּהֵן: (יב) וּבְנֵי עָלֵי בְנֵי בְלִיעֵל
לֹא יָדְעוּ אֶת־יְהוָה: (יג) וּמִשְׁפֹּט
הַכֹּהֲנִים אֶת־הַעֵם כָּל־אִישׁ זֹבַח זֹבַח
וּבֹא גַעַר הַכֹּהֵן כְּבִישֵׁל הַבָּשָׂר וְהַמִּזְלֵג
שְׁלֹשׁ־הַשָּׁנִים בְּיָדוֹ: (יד) וְהִפָּהּ בְּכִיּוֹר
אוֹ בְדוּד אוֹ בַקְלָחַת אוֹ בַפָּרוֹר כָּל
אֲשֶׁר יַעֲלֶה הַמִּזְלֵג יִקַּח הַכֹּהֵן בּוֹ כָכָה
יַעֲשֶׂוּ לְכָל־יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים שָׁם בְּשִׁלֹּה:
(טו) גַּם בְּטָרֶם יִקְטְרוּן אֶת־הַחֶלֶב וּבֹא
| גַּעַר הַכֹּהֵן וְאָמַר לְאִישׁ הַזֹּבֵחַ תִּנְה
בָּשָׂר לְצִלוֹת לַכֹּהֵן וְלֹא־יִקַּח מִמֶּנּוּ
בָּשָׂר מִבִּישֵׁל כִּי אִם־חֵי: (טז) וַיֹּאמֶר
אֵלָיו הָאִישׁ קִטֹּר קִטֹּר יִקְטְרוּן כִּי־וּם הַחֶלֶב
וְקַח־לְךָ פֶּאֶשֶׁר תִּאֲנֶה נִפְשֶׁךָ וְאָמַר |
לוֹ [לֹא] כִּי עֲתָה תִתֵּן וְאִם־לֹא לְקַחְתִּי
בְּחִזְקָה: (יז) וַתְּהִי חֲטָאת הַנְּעָרִים
גְּדוֹלָה מְאֹד אֶת־פְּנֵי יְהוָה כִּי גִאֲצוּ
הָאֲנָשִׁים אֶת מִנְחַת יְהוָה: (יח) וּשְׂמוּאֵל
מְשָׁרֵת אֶת־פְּנֵי יְהוָה נָעַר חָגוֹר אֶפֻּד
בֶּד: (יט) וּמַעִיל קִטֹּר תַעֲשֶׂה־לּוֹ אֲמוֹ
וְהַעֲלֵתָה לּוֹ מִיָּמִים | יָמִימָה בְּעֵלוֹתָהּ
אֶת־אִשְׁשֵׁה לְזֹבֵחַ אֶת־זֹבַח הַיָּמִים: (כ)
וּבְרַךְ עָלַי אֶת־אֶלְקָנָה וְאֶת־אִשְׁתּוֹ
וְאָמַר יֵשֶׁם יְהוָה לְךָ וְרַע מִן־הָאִשָּׁה
הַזֹּאת תַּחַת הַשָּׂאֵלָה אֲשֶׁר שָׂאֵל לִיהוָה
וְהִלְכוּ לְמַקְמוֹ: (כא) כִּי־פָקַד יְהוָה
אֶת־חַנָּה וַתִּהְיֶה וַתֵּלֶד וַתֵּלֶד שְׁלֹשָׁה־בָנִים
וּשְׁתֵּי בָנוֹת וַיִּגְדַּל הַנְּעָר שְׂמוּאֵל
עִם־יְהוָה: (כב)

Young Samuel meanwhile grew up in the service of the LORD.

10. **I Kings 18:17-46**

(17) When Ahab caught sight of Elijah, Ahab said to him, “Is that you, you troubler of Israel?” (18) He retorted, “It is not I who have brought trouble on Israel, but you and your father’s House, by forsaking the commandments of the LORD and going after the Baalim. (19) Now summon all Israel to join me at Mount Carmel, together with the four hundred and fifty prophets of Baal and the four hundred prophets of Asherah, who eat at Jezebel’s table.”

(20) Ahab sent orders to all the Israelites and gathered the prophets at Mount Carmel. (21) Elijah approached all the people and said, “How long will you keep hopping between two opinions? If the LORD is God, follow Him; and if Baal, follow him!” But the people answered him not a word. (22) Then Elijah said to the people, “I am the only prophet of the LORD left, while the prophets of Baal are four hundred and fifty men. (23) Let two young bulls be given to us. Let them choose one bull, cut it up, and lay it on the wood, but let them not apply fire; I will prepare the other bull, and lay it on the wood, and will not apply fire. (24) You will then invoke your god by name, and I will invoke the LORD by name; and let us agree: the god who responds with fire, that one is God.” And all the people answered, “Very good!” (25) Elijah said to the prophets of Baal, “Choose one bull and prepare it first, for you are the

מלכים א י"ח:י"ז-מ"ו

(יז) ויהי כראות אהאב את־אליהו ויאמר אהאב אליו האתה זה עכר ישראל: (יח) ויאמר לא עכרתי את־ישראל בני אם־אתה וביית אביך בעזבכם את־מצוות יהוה ותלך אחר־הבעלים: (יט) ועתה שלח קבץ אלי את־כל־ישראל אל־הר הפרמל ואת־נביאי הבעל ארבע מאות וקמשים ונביאי האשרה ארבע מאות אכלי שלתן איזבל: (כ) וישלח אהאב בכל־בני ישראל ויקבץ את־הנביאים אל־הר הפרמל: (כא) ויגש אליהו אל־כל־העם ויאמר עד־מתי אתם פסחים על־שתי הסעפים אם־יהוה האלהים לכו אחריו ואם־הבעל לכו אחריו ולא־ענו העם אתו דבר: (כב) ויאמר אליהו אל־העם אנני נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל ארבע־מאות וקמשים איש: (כג) ויתנו־לנו שנים פרים ויבחרו להם הפר האחד וינתחהו וישימו על־העצים ואש לא ישומו ואני אעשה | את־הפר האחד ונתתי על־העצים ואש לא אשים: (כד) וקראתם בשם אלהיכם ואני אקרא בשם־יהוה והיה האלהים אשר־יענה באש הוא האלהים ויען כל־העם ויאמרו טוב הדבר: (כה) ויאמר אליהו לנביאי הבעל בחרו לכם הפר האחד ועשו ראשונה כי אתם הרבים וקראו בשם

majority; invoke your god by name, but apply no fire.” (26) They took the bull that was given them; they prepared it, and invoked Baal by name from morning until noon, shouting, “O Baal, answer us!” But there was no sound, and none who responded; so they performed a hopping dance about the altar that had been set up. (27) When noon came, Elijah mocked them, saying, “Shout louder! After all, he is a god. But he may be in conversation, he may be detained, or he may be on a journey, or perhaps he is asleep and will wake up.” (28) So they shouted louder, and gashed themselves with knives and spears, according to their practice, until the blood streamed over them.

(29) When noon passed, they kept raving until the hour of presenting the meal offering. Still there was no sound, and none who responded or heeded. (30) Then Elijah said to all the people, “Come closer to me”; and all the people came closer to him. He repaired the damaged altar of the LORD. (31) Then Elijah took twelve stones, corresponding to the number of the tribes of the sons of Jacob—to whom the word of the LORD had come: “Israel shall be your name”— (32) and with the stones he built an altar in the name of the LORD.

Around the altar he made a trench large enough for two seahs of seed. (33) He laid out the wood, and he cut up the bull and laid it on the wood. (34) And he said, “Fill four jars with water and pour it over the burnt offering and the wood.” Then he said, “Do it a second time”; and they did it a second time. “Do it a third time,” he said; and they did it a third time. (35) The water ran down around the altar,

אֱלֹהֵיכֶם וְאֵשׁ לֹא תִשְׂימוּ: (כו) וַיִּקְחוּ
 אֶת־הַפָּר אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ
 וַיִּקְרְאוּ בְשֵׁם־הַבַּעַל מִהַבֹּקֶר
 וְעַד־הַצֹּהָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאִין
 קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר
 עָשָׂה: (כז) וַיְהִי בַצֹּהָרִים וַיִּהְיֶה בָהֶם
 אֵלֶיהוּ וַיֹּאמֶר קְרְאוּ בְקוֹל־גְּדוֹל
 כִּי־אֱלֹהִים הוּא כִּי שָׁיחַ וְכִי־שָׁיַג לוֹ
 וְכִי־תָרַף לוֹ אוֹלֵי יַעֲזוּ הוּא וַיִּקְמֵץ: (כח)
 וַיִּקְרְאוּ בְקוֹל גְּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כַּמִּשְׁפָּטִים
 בַּחֲרָבוֹת וּבַרְמָחִים עַד־שִׁפְדֵי־הֶם
 עַל־יָדָם: (כט) וַיְהִי כַעֲבָר הַצֹּהָרִים
 וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין־קוֹל
 וְאִין־עֲנָה וְאִין קוֹשֵׁב: (ל) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהוּ
 לְכֹל־הָעָם גִּשְׂו אֵלַי וַיִּגְשׂוּ כָל־הָעָם
 אֵלָיו וַיִּרְפָּא אֶת־מִזְבֵּחַ יְהוָה הַהָרוּס:
 (לא) וַיִּקַּח אֵלֶיהוּ שְׁתֵּים עָשָׂר אֶבְנִים
 כַּמִּסְפָּר שִׁבְטֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָיָה
 דְּבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהִי
 שְׁמֵהּ: (לב) וַיִּבְנֶה אֶת־הָאֶבְנִים מִזְבֵּחַ
 בְּשֵׁם יְהוָה וַיַּעַשׂ תְּעֵלָה כְּבֵית סֹאתִים
 זָרַע סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ: (לג) וַיַּעֲרֹף
 אֶת־הָעֵצִים וַיִּנְתַּח אֶת־הַפָּר וַיִּשֶׂם
 עַל־הָעֵצִים: (לד) וַיֹּאמֶר מִלֵּאוּ אַרְבַּעַה
 כַּדִּים מַיִם וַיִּצְקוּ עַל־הָעֵלָה
 וְעַל־הָעֵצִים וַיֹּאמֶר שְׁנוּ וַיִּשְׁנוּ וַיֹּאמֶר
 שְׁלֹשׁוּ וַיִּשְׁלֹשׁוּ: (לה) וַיִּלְכוּ הַמַּיִם
 סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ וְגַם אֶת־הַתְּעֵלָה
 מִלֵּא־מַיִם: (לו) וַיְהִי אֶבְעָלוֹת הַמִּנְחָה
 וַיִּגָּשׁ אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם יוֹדַע
 כִּי־אַתָּה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל וְאֲנִי עַבְדְּךָ
 וּבַדְּבָרֶיךָ [וּבַדְּבָרֶיךָ] עָשִׂיתִי אֵת
 כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: (לז) עֲנֵנִי יְהוָה
 עֲנֵנִי וַיִּדְעוּ הָעָם הַזֶּה כִּי־אַתָּה יְהוָה

and even the trench was filled with water. (36) When it was time to present the meal offering, the prophet Elijah came forward and said, “O LORD, God of Abraham, Isaac, and Israel! Let it be known today that You are God in Israel and that I am Your servant, and that I have done all these things at Your bidding. (37) Answer me, O LORD, answer me, that this people may know that You, O LORD, are God; for You have turned their hearts backward.” (38) Then fire from the LORD descended and consumed the burnt offering, the wood, the stones, and the earth; and it licked up the water that was in the trench. (39) When they saw this, all the people flung themselves on their faces and cried out: “The LORD alone is God, The LORD alone is God!” (40) Then Elijah said to them, “Seize the prophets of Baal, let not a single one of them get away.” They seized them, and Elijah took them down to the Wadi Kishon and slaughtered them there. (41) Elijah said to Ahab, “Go up, eat and drink, for there is a rumbling of [approaching] rain,” (42) and Ahab went up to eat and drink. Elijah meanwhile climbed to the top of Mount Carmel, crouched on the ground, and put his face between his knees. (43) And he said to his servant, “Go up and look toward the Sea.” He went up and looked and reported, “There is nothing.” Seven times [Elijah] said, “Go back,” (44) and the seventh time, [the servant] reported, “A cloud as small as a man’s hand is rising in the west.” Then [Elijah] said, “Go say to Ahab, ‘Hitch up [your chariot] and go down before the rain stops you.’” (45) Meanwhile the sky grew black with clouds; there was

הָאֱלֹהִים וְאַתָּה הַסִּבֵּת אֶת־לֶבְבָם
אֲחֻרָּיִת: (לח) וּתְפֹל אִשׁ־יְהוָה וּתֹאכַל
אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הָעֵצִים וְאֶת־הָאֲבָנִים
וְאֶת־הָעֶפְרַר וְאֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּתְּעֹלָה
לְחֻכָּה: (לט) וַיֵּרָא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים: (מ) וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם
לְהֵם תִּפְּשׂוּ | אֶת־נְבִיאֵי הַבַּעַל אִישׁ
אֶל־יָמָלֵט מֵהֶם וַיִּתְּפְּשׂוּם וַיּוֹרְדוּם
אֵלֵיהֶם אֶל־גִּחַל קִישׁוֹן וַיִּשְׁחָטֵם שָׁם:
(מא) וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם לְאַחֲזָב עֲלֶיהָ אֶכְלָה
וּשְׂתָה כִּי־קוֹל הַמּוֹן הִגָּשָׁם: (מב)
וַיַּעֲלֶה אַחֲזָב לְאַכְלָה וּלְשִׁתּוֹת וְאֵלֵיהֶם
עֲלֶה אֶל־רֹאשׁ הַכַּרְמֶל וַיִּגְהַר אֶרְצָה
וַיִּשָׁם פָּגְיוֹ בֵּין בָּרוּךְ [בְּרַכְיוֹ]: (מג)
וַיֹּאמֶר אֶל־נַעֲרָו עֲלֶה־נָא הַבֵּט דְּרֹד־יָם
וַיַּעַל וַיִּבֵט וַיֹּאמֶר אֵין מְאוּמָה וַיֹּאמֶר
שָׁב שָׁבַע פְּעָמִים: (מד) וַיְהִי בַּשָּׁבְעִית
וַיֹּאמֶר הִנֵּה־עָב קָטָנָה כַּכַּף־אִישׁ עֲלֶה
מִיָּם וַיֹּאמֶר עֲלֶה אָמַר אֶל־אַחֲזָב אֶסְרֵה
וַיֵּד וְלֹא יַעֲצֹרְכָה הַגָּשָׁם: (מה) וַיְהִי |
עַד־כֹּה וְעַד־כֹּה וְהַשְּׁמַיִם הִתְקַדְּדוּ
עָבִים וְרוּחַ וַיְהִי גָשָׁם גָּדוֹל וַיִּרְכַּב
אַחֲזָב וַיֵּלֶךְ יִזְרְעֵאלָה: (מו) וַיֵּד־יְהוָה
הִיָּתָה אֶל־אֵלֵיהֶם וַיִּשְׁגַּם מִתַּנּוּ וַיִּרְץ
לִפְנֵי אַחֲזָב עַד־בְּאֲכָה יִזְרְעֵאלָה:

wind, and a heavy downpour fell;
 Ahab mounted his chariot and drove
 off to Jezreel. (46) The hand of the
 LORD had come upon Elijah. He tied
 up his skirts and ran in front of Ahab
 all the way to Jezreel.

11. *Next, we'll consider the classic texts that relate Mincha to Isaac's prayer and the afternoon offering* .א.

12. **Berakhot 26b** **ברכות כ"ו ב** .ב.

It has been reported : R. Jose b. R. Hannina said : The Patriarchs instituted the Tefillot. R. Joshua b. Levi said: The Tefillot were instituted to correspond with the continual sacrifices. There is a teaching in agreement with both of them. There is a teaching in agreement with R. Jose b. R. Hannina: Abraham instituted the morning Tefillah; as it is said, "And Abraham got up early in the morning to the place where he had stood" (Gen. xix. 27) — "standing" means prayer; as it is said, "Then stood up Phineas and prayed" (Ps. cvi. 30). Isaac instituted the afternoon Tefillah; as it is said, "And Isaac went out to meditate in the field at eventide" (Gen. xxiv. 63) — "meditation" [sihah] means prayer; as it is said, "A prayer of the afflicted when he fainteth, and poureth out his complaint [sihah] before the Lord" (Ps, cii. 1). Jacob instituted the evening Tefillah ; as it is said, "And he lighted [paga'] upon the place, and tarried there all night" (Gen. xxviii. 11) — "alighting" means prayer; as it is said, "Therefore pray not thou for this people, neither lift up cry nor

איתמר רבי יוסי ברבי חנינא אמר תפלות אבות תקנום רבי יהושע בן לוי אמר תפלות כנגד תמידין תקנום תניא כוותיה דר' יוסי ברבי חנינא ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי תניא כוותיה דרבי יוסי בר' חנינא אברהם תקן תפלת שחרית שנא' (בראשית יט, כז) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפלה שנאמר (תהלים קו, ל) ויעמד פינחס ויפלל יצחק תקן תפלת מנחה שנאמר (בראשית כד, סג) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב ואין שיחה אלא תפלה שנאמר (תהלים קב, א) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפוך שיחו יעקב תקן תפלת ערבית שנאמר (בראשית כח, יא) ויפגע במקום וילן שם ואין פגיעה אלא תפלה שנאמר (ירמיהו ז, טז) ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי

prayer for them, neither make intercession [paga'] to Me" (Jer. vii. 16).

13. **Berakhot 26b**

There is also a teaching in agreement with R. Joshua b. Levi : Why is it declaimed: The morning Tefillah [may be said] until midday ? Because the morning continual offering could be brought until midday. R. Judah says : Until the fourth hour, because the morning continual offering could be brought until the fourth hour. And why is it declared : The afternoon Tefillah [may be said] until the evening? Because the twilight continual offering could be brought until the evening. B. Judah says : Until the middle of the afternoon, because the twilight continual offering could be brought until the middle of the afternoon. And why is it declared : As for the Tefillah of the evening, it has no fixed time? Because the limbs and the fat which had not been consumed by the evening may be offered at any time during the night.

יג. **ברכות כ"ו ב**

ותניא כוותיה דר' יהושע בן לוי מפני מה אמרו תפלת השחר עד חצות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד חצות ורבי יהודה אומר עד ארבע שעות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד הערב שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב רבי יהודה אומר עד פלג המנחה שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלג המנחה ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע שהרי אברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה

14. *Finally, we'll consider the texts that idealize the Mincha offering as the purest or most messianic offering.* יד.

15. **Ein Yaakov (Glick Edition), Menachot 12:2**

(2) (Fol. 104b) R. Isaac said : "Why has the sacrifice of the Mincha been singled out in the passage (Lev. 2, 1)

יט. **עין יעקב (מאת שמואל צבי גליק), מנחות י"ב:ב'**

(ב) (דף קד ע"ג) א"ר יצחק מפני מה נשתנה מנחה שנאמר בה (ויקרא ב

with the term Neffesh (soul) ? The Holy One, praised be He ! said, Who usually brings a Mincha, surely the poor man. I shall therefore consider his sacrifice as if he sacrificed his own soul before Me." R. Isaac said further: "Why is the Mincha different from all other sacrifices, that in connection with a Mincha there are five kinds of preparations? This may be compared unto a frail king for whom a friend prepared a feast. The king knowing that his friend was poor said to him: 'Make it in five kinds of preparation, so that I may enjoy your treatment'."

(א) נפש אמר הקב"ה מי דרכו להביא מנחה עני מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו לפני. וא"ר יצחק מה נשתנה מנחה שנאמר בה חמשה מיני טיגון הללו משל למלך בשר ודם שעשה לו אוהבו סעודה ויודע בו שהוא עני א"ל עשה לי מהן חמשה מיני טיגון כדי שאהנה ממך:

16. **Rashi on Leviticus 2:1:1**

(1) AND WHEN A PERSON (or "A SOUL") WILL OFFER — Nowhere is the word נפש employed in connection with free-will offerings except in connection with the meal-offering. For who is it that usually brings a meal-offering? The poor man! The Holy One, blessed be He, says, as it were, I will regard it for him as though he brought his very soul (נפש) as an offering (Menachot 104b).

טז. **רש"י על ויקרא ב':א':א'**

(א) ונפש כי תקריב. לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה, מי דרכו להתנדב מנחה? עני! אמר הקב"ה, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו (מנחות ק"ד):

17. **Haamek Davar on Genesis 4:3:1**

...

יז. **העמק דבר על בראשית ד':ג':א'**

(ג) מנחה לה' – ידוע היה להם רצונו וכבודו ית' להתפלל על שפע ברכה במעשי ידי האדם אע"ג שכך הטבע נותן וכמ"ש לעיל ה' ה'. ע"כ הביא מנחה והתפלל אז כמו שיבואר במקרא ה' שאז התפלה מוכשרת מצד

האדם שמתדבק בה' ומצד הקב"ה
שהוא מתרצה לקבל תפלת האדם.

18. **For the Perplexed of the Generation**
10:26

(26) However, the whole time this ethical state continues, from all of its aspects, whether from the aspect of the weakness of human physicality, which also comes from the ethical weakness of our own sins and the sins of our fathers, or from the aspect of ethical weakness, humanity still has to be "bandaged" with regards to the eating of animal. How disgusting is it, for man's table to be filled, but his Master's table empty? For his own animalistic needs, man is willing to kill an animal, but to show an inner recognition of gratitude for God's kindness, he's unwilling to offer a sacrifice from the best of his sheep and cattle? Therefore, this is needed for human culture during the process towards success, that as nations and kingdoms all gather together to serve God, they will [desire to] express from the depths of their souls a deep appreciation [in a way] that has the most impact according to man's nature and emotions. And this also teaches [man] that the honor and gratitude towards the Master of Everything, the Gracer of goodness and kindness, is more [important] than one's own feelings, until all of humanity rises itself up to the abstain from meat, which he will no longer need, because [man's] natural strength will be stronger because of the blessings of nature, and from the traits of souls that are good and strong in

לנבוכי הדור י': כ"ו יח.

(כו) אמנם כל זמן שמעמד המוסרי מכל צדדיו, בין מצד חלישות החומר האנושי שבא גם כן מסבת החולשה המוסרית של עונותינו ועונות אבותינו, בין מצד החלישות המוסרית, עוד האדם ראוי להטפל באכילת בשר בעלי חיים. כמה מגונה הוא, אם יהיה שולחנו מלא ושולחן רבו ריקם. אם לצרכיו הבהמיים יזבח את הבעלי חיים ולהוראת ההכרה הפנימית של הכרת טובה לחסד אל, תנוח נפשו גם בלא העלאת קרבן לפניו מבחירי צאנו ובקרו. על כן תלויה היא התרבות האנושית מאד בעת ההצלחה הממוצעת, שבהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ד', יביעו מעומק נפשם ההודאה העמוקה היותר מרושמת כפי טבעו של אדם ורגשו. ולהורות גם כן שהרבה יותר מרגשו ראוי לכבד ולהודות לאדון כל, החונן טוב וחסד, עד אשר תתעלה האנושות כולה להנזר מכל בשר חי, כי לא תהיה צריכה לו, מצד תגבורת הכוחות הטבעיים שיבאו מברכות הטבע, ותכונת הנפשות הטובות וחזקות במוסרן הנעלה. אז יהיו כל הקרבנות בטלים מכל החי חוץ מקרבן תודה בלחמה. ותערב לדי רק מנחה, שנאמר בה "ונפש כי תקריב קרבן מנחה לד'". זו באה

lofty ethics. Then, all sacrifices from living things will be nullified, except for the thanksgiving offering of bread. Only the mincha will be pleasant to God, as it is stated about it, (Leviticus 2:1) “and when a soul offers a mincha offering to God.” [Only] the mincha comes from the approval of the pure soul of humanity.

בהסכמת הנפש האנושית הטהורה.

Made with the Sefaria Source Sheet Builder
www.sefaria.org/sheets